

Μέσα σε 15 χρόνια έχει συγγράψει πάνω από 25 παιδικά βιβλία - κάποια μάλιστα βραβευμένα. Επιθυμώντας να συμβάλει στο να γίνεται ο κόσμος καλύτερος μέρα με τη μέρα, ο 38χρονος Αντώνης Παπαθεοδούλου είναι ένας σύγχρονος παραμυθός που ταξιδεύει με τη φαντασία του τα παιδιά μας, ταξιδεύοντας μαζί τους κι ο ίδιος σαν μικρό παιδί...

της Γιούλης Σουκιάτη

Η αρχή, αν δεν κάνω λάθος, έγινε το 2000, σε ηλικία 23 ετών, με το παραμύθι «Η Κοκκινόσκουπιτσα». Τι σε παρακίνησε να το γράψεις;

Ημασταν διακοπές στην Αίγινα και η αγαπημένη μου μού είχε ζητήσει ένα παραμύθι για να την πάρει ο ύπνος. Αρχισα να αφηγούμαι αυτή την ιστορία, ενώ παράλληλα σκεφτόμουν τι θα γίνει μετά (έτσι μου έφτιαχνε και η γιαγιά μου η Βάσω παραμύθια). Τελικά, αντί να την πάρει ο ύπνος, έμεινε ξύπνια και την άκουσε ως το τέλος, απόδειξη ότι η ιστορία μου είχε κάποιο ενδιαφέρον. Γι' αυτό δούλεψα κι άλλο την πλοκή, τους ήρωες, έγγραφα, έσβησα, έκρυφα μέσα πράγματα για τα οποία ήθελα πάντα να μιλήσω, κι όταν ένιωσα ότι έμοιαζε λίγο με τα παιδικά βιβλία που θαύμαζα τότε, την έστειλα ευθαρσώς σε έναν εκδότη!

Τι είναι αυτό που σε εμπνέει και μετατρέπεται σε ιστορίες για παιδιά;

Με εμπνέουν δύο πράγματα. Από τη μία να παίζω, να επινοώ, να κάνω πλάκα, να φτιάχνω λογοπαίγνια, να λέω μπούρδες και να ζωγραφίζω με λέξεις (γιατί με εικόνες δεν ξέρω τόσο καλά) φανταστικούς πολύχρωμους κόσμους που δεν υπάρχουν! Από την άλλη, με εμπνέει -και το έχω και ανάγκη- να μιλώ στα παιδιά για ό,τι με απασχολεί, για ό,τι με ανησυχεί, για όσα γνωρίζω, να νιώθω ότι συμβάλλω στο να γίνεται αυτός ο κόσμος λίγο καλύτερος μέρα με τη μέρα. Κάποιες φορές, η μια εμπνευση με την άλλη συναντιούνται σε μια ιδέα ή μια ιστορία. Μόνο τότε γεννιέται για μένα ένα βιβλίο. Ο Ροντάρτι το έκανε αυτό καλά, να παντρεύει αυτές τις δύο εμπνεύσεις. Θέλω πολύ να του μοιάσω.

Αλήθεια, τα παραμύθια είναι μόνο για παιδιά;...

Όχι. Κι οι μεγάλοι ζουν, δημιουργούν, δουλεύουν, ονειρεύονται, πολεμούν, ερωτεύονται μέσα από παραμύθια. Ο κόσμος τους είναι φτιαγμένος από παραμύθια. Απλώς δεν θέλουν να το ξέρουν, νομίζω, ή τουλάχιστον δεν τα λένε παραμύθια... Νιώθουν πιο σημαντικό έτσι.

Υπάρχει «συνταγή» για ένα πετυχημένο παραμύθι; Ποια είναι τα συστατικά που χωρίς αυτά δεν θα ήταν τόσο... νόστιμο;

Τα συστατικά είναι πολλά: πρωτοτυπία, χιούμορ, περιπέτεια, αγωνία, παιχνίδι, πλάκα, ρίμες, γνώσεις, χρώμα, αισιοδοξία... Οι συνταγές όμως είναι σχεδόν όσες κι οι συγγραφείς, για να μην πω όσες κι οι αναγνώστες.

Θυμάσαι κάποια τρυφερή ανάμνηση με βιβλίο από την παιδική σου ηλικία; Θα ήθελες να τη μοιραστείς μαζί μας;

Ναι, θυμάμαι αυτούς τους βαρετούς ημι-υποχρεωτικούς μεσημεριανούς ύπνους του καλοκαιριού. Ξέρετε, όταν το σχολείο έχει τελειώσει, αλλά οι διακοπές δεν έχουν ακόμη αρχίσει. Με θυμάμαι, αντί να κοιμάμαι, να διαβάζω για πολλές μέρες, κάθε μεσημέρι στο κρεβάτι, το ίδιο βιβλίο, τα «Γράμματα στην Παυλίνα» του Τζέιμς Κρους (εκδόσεις Μετόπη, νομίζω). Για την ακρίβεια, δεν με θυμάμαι να διαβάζω. Με θυμάμαι να ζω στα Κανάρια Νησιά εκείνη την εποχή και να γράφω γράμματα σε μια παλιά γραφομηχανή, όπως ο ήρωας του βιβλίου. Δεν το λέω χαριτολογώντας. Θυμάμαι αλήθεια να έχω ζήσει αυτές τις στιγμές. Είναι η ανάμνηση αυτή, η απόδειξη που κουβαλώ μέχρι σήμερα για τη δύναμη που ασκούν στα παιδιά οι καλογραμμένες ιστορίες.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΥΛΟΥ

Δημιουργός πολύχρωμων κόσμων

14 real kids

by Realnews

Ποιο ήταν το αγαπημένο σου βιβλίο όταν ήσουν παιδί και τι ήταν αυτό που λάτρευες σ' αυτό;

«Το παραμύθι με τα χρώματα», του Αλέξη Κυριτσόπουλου. Και ακόμη είναι το αγαπημένο μου παιδικό βιβλίο. Αν μπορώ σήμερα να διακρίνω τι είναι αυτό που λάτρευα τότε... ίσως είναι ότι οι λέξεις και οι εικόνες του βιβλίου ήταν τόσο κοντά μου, τόσο δικές μου. Αλλά την ίδια στιγμή, μου έλεγαν κάτι τόσο σπουδαίο και ενδιαφέρον και όμορφο, κάτι που εγώ δεν θα μπορούσα να πω ποτέ με τις λέξεις και τις εικόνες μου. Σας μπερδεψα; Μάλλον δεν μπορώ να το ορίσω ακριβώς. Ορίζει αυτό όμως με ακρίβεια, το τι θεωρώ καλό παιδικό βιβλίο, από τότε.

Πριν από περίπου έναν χρόνο κυκλοφόρησε το πρώτο βιβλίο της σειράς «Μικρά Ταξίδια με τη φαντασία του Ιουλίου Βερν» κι έχουν ακολουθήσει άλλα 3 έκτοτε. Πώς προέκυψε η ιδέα να προσαρμοστούν έργα του για μικρά παιδιά;

Αγαπούσα τον Βερν από μικρός, όπως πολλοί από εμάς. Και δεν θυμόμουν καμία λεπτομέρεια από την εποχή που πρωτοδιάβασα τα βιβλία του. Είχα μόνο μια πολύχρωμη, ταξιδιάρικη ανάμνηση, φτιαγμένη από παράξενα τοπωνύμια, περιπέτειες, ήρωες, οχήματα και εφευρέσεις. Σκέφτηκα πως αν μπορούσα να μεταφέρω μόνο αυτή την όμορφη εντύπωση σε βιβλίο χωρίς τίποτε άλλο περιττό, τότε θα σφορούσε ακόμη και πολύ μικρά παιδιά. Δεν είναι εύκολο. Πρέπει να διαβάσεις ξανά τα «Παράξενα Ταξίδια» σαν να ήσουν μικρό παιδί, να κρατήσεις μόνο ό,τι σου κάνει εντύπωση, να φτιάξεις με αυτό το υλικό ένα καινούργιο βιβλίο και μετά να το «χτενίσεις» ώστε να είναι και πάλι του Ιουλίου Βερν. Αν τα έχω καταφέρει ως τώρα, πάντως, το οφείλω μάλλον στην Ιριδα Σαμαρτζή και τις εικόνες της.

Από όλους τους ήρωες που έχει δημιουργήσει η φαντασία σου, με ποιον ταυτίζεσαι περισσότερο; Σε ποιον «βλέπουμε» περισσότερο τον Αντώνη;

Τόσοι φοβεροί ιππότες και πειρατές... κι εγώ θα σας πω ότι ταυτίζομαι πιο πολύ με μια... πόλη. Αλλά είναι αλήθεια. «Η πόλη που έδωσε τον πόλεμο» είναι ένα ιδιαίτερα προσωπικό μου βιβλίο. Είναι η πόλη που πάντα είχα μέσα στο κεφάλι μου και θα 'θελα να τη χτίσω και στο δικό σας. Αλλά και οι καλοί πειρατές, γιατί θέλουν να είναι δυνατοί αλλά όχι εις βάρος κάποιου. Και λίγο ο Μπάρμπα Γελαστός από το παλιότερο «Ποιος φτιάχνει τα ανέκδοτα», που αγχώνεται μην ξεχάσουν τα γενέθλιά του.

Και οι μεγάλοι ζουν, δημιουργούν, δουλεύουν, ονειρεύονται, πολεμούν, ερωτεύονται μέσα από παραμύθια. Ο κόσμος τους είναι φτιαγμένος από παραμύθια. Απλώς δεν θέλουν να το ξέρουν, νομίζω, ή τουλάχιστον δεν τα λένε παραμύθια...

«Η λογική θα σε πάει από το Α στο Β. Η φαντασία θα σε πάει παντού», είχε πει ο Αϊνστάιν. Ως άνθρωπος που αξιοποιεί δημιουργικά τη φαντασία του, τι θα συμβούλευες τους γονείς ως προς την καλλιέργεια της φαντασίας των παιδιών τους;

Να τους διαβάζουν παραμύθια. Αλλά αυτή τη συμβουλή την έδινε και ο Αϊνστάιν. Εγώ νομίζω ότι περισσότερο από το να καλλιεργήσουμε τη φαντασία των παιδιών, αυτό που χρειάζεται είναι να την εμπιστευόμαστε. Όταν ταξιδεύουν με αυτήν, να ακολουθούμε. Όταν αφήνονται σε αυτήν, να ενθαρρύνουμε. Να καταλαβαίνουμε πόσο αληθινά είναι όσα συμβαίνουν στη φαντασία τους, πόσο σημαντικά όσα συμβαίνουν στα παιχνίδια τους. Να θυμόμαστε πόσο τεράστια φάνταζαν όλα στα δικά μας μικρά κεφάλια όταν ήμασταν παιδιά.

Τι αναμένουμε τώρα από τον Αντώνη; Ποια είναι τα μελλοντικά σχέδιά του;

Εμπλουτίζουμε με την Ιριδα Σαμαρτζή και τις εκδόσεις Παπαδόπουλος την πολύ αγαπημένη μας σειρά «Μικρά Ταξίδια με τη φαντασία του Ιουλίου Βερν», εκδίδουμε με τη Μαρία Αγγελίδου και τις εικόνες του Χρήστου Κούρτογλου στον Ικαρο μια νέα συλλογή από αγαπημένα μας καράβια, τα «Καράβια που έπαιξαν με τη φωτιά», με τον Πέτρο Μπουλούμπση γελάμε τελειώνοντας ένα βιβλίο με ένα απελπιστικά αφηρημένο χταπόδι και με τη Μυρτώ Δεληβοριά ετοιμάζουμε ένα βιβλίο-έκπληξη που δεν είναι ακόμη ώρα να σας πω. Ή μήπως είναι; Δεν ξέρω και τι ώρα είναι ακριβώς...

